

© Marta Mas Girones

MANIFEST MANGIONE

DOSSIER DE PENSAMENT CRÍTIC

III lliure

TEMPORADA 25—26

INTRODUCCIÓ ALS DOSSIERS DE PENSAMENT CRÍTIC — 3

ABANS DE VENIR A VEURE L'ESPECTACLE — 5

LÈXIC RELACIONAT AMB L'ESPECTACLE — 7

ENTREVISTA A CAROL LÓPEZ — 13

PROPOSTES DE TREBALL — 15

INTRODUCCIÓ ALS DOSSIERS DE PENSAMENT CRÍTIC

Els **Dossiers de pensament crític** són un material d'acompanyament que vol apropar la noció de la crítica als joves, no per formar crítics teatrals sinó perquè les eines que s'hi fan servir fomenten una actitud activa de l'espectador que ens sembla imprescindible d'incentivar. Despertar el sentit crític permet mirar el món d'una altra manera, més enllà del teatre. Ajuda a qüestionar-lo, a entendre'n la complexitat i la confrontació d'idees. També és un exercici per (re)pensar l'obra, tornar a l'experiència des de l'anàlisi fent l'acció de recordar allò viscut.

Per aconseguir-ho, els **Dossiers de pensament crític** relacionen els espectacles programats amb determinats aspectes del llenguatge escènic.

© Marta Mas Girones

MANIFEST MANGIONE

RESUM DE L'ARGUMENT

Manifest Mangione és la nova proposta de l'IT Teatre Lliure. Amb aquest espectacle, la directora Carol López indaga amb els joves graduats de l'Institut del Teatre sobre la fascinació produïda per un crim real.

Una nit freda de desembre, el director executiu d'una de les companyies d'assegurances mèdiques més potents dels Estats Units és mort a trets davant de l'hotel on imparteix un seminari. Les bales que el maten porten escrites tres paraules: *Deny, Defend, Depose*. Pocs dies després, detenen un jove de bona família i amb un expedient acadèmic impecable, acusat de l'assassinat. A la seva motxilla, hi troben una pistola feta en 3D i un manifest escrit a mà. Són 262 paraules sobre els motius del seu acte. Tothom es pregunta: qui és aquest noi? Ell és Luigi Mangione, fill d'una de les famílies més influents de Baltimore, que en poques hores esdevé, per a molts, un heroi.

Partint d'aquest cas real, i gràcies al joc teatral, l'espectacle radiografiarà una societat cremada amb el sistema i farà reflexionar sobre les causes que poden explicar la fascinació per aquest crim i els nous mecanismes que determinen la construcció de l'opinió pública.

TREBALL AMB L'ESPECTACLE

Amb aquest espectacle, volem aprofitar per reflexionar sobre l'ús de recursos escènics per tractar temàtiques reals, i també sobre conceptes propis de l'obra com ara la justícia i la influència de l'opinió pública en un conflicte social. Per això trobareu en aquest dossier un recull de lèxic i de material relacionat específicament amb aquests i altres aspectes de l'espectacle, i un seguit de preguntes i propostes de treball perquè pugueu fer-ne reflexió i valoració amb l'alumnat, més enllà de la primera impressió –el *m'agrada/no m'agrada*.

AUTORIA I DIRECCIÓ

Carol López

INTÈRPRETS

Judith Forner Gallardo

Asier Gilabert i Ibáñez

Arnau Guillén i Carulla

Fidel Pallerols Rossell

Élida Pérez Lucena

Alba Roldán Gil

Andrea Sánchez i Sos

Carlos Ulloa Marín

ESCENOGRAFIA I VESTUARI

Jose Novoa

EN COL·LABORACIÓ AMB

Lucía Romero Tóvias

IL·LUMINACIÓ

Marc Lleixà (A.A.I.)

SO

Lucas Ariel Vallejo

LLETRA DE "DESCONTENTO"

Judith Forner Gallardo

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Tona Siñol Fernández

COPRODUCCIÓ

Teatre Lliure i Institut del Teatre

IDIOMA

En català

EDAT RECOMANADA

A partir de 15 anys

LLOC

Espai Lliure, Montjuïc

DURADA APROXIMADA

1 h 15'

ABANS DE VENIR A VEURE L'ESPECTACLE

Abans de venir a veure l'obra, us recomanem que reviseu les paraules del lèxic d'aquest dossier i trebal·leu les que considereu necessàries. També recomanem que reviseu bé el cas per conèixe'n bé el context i el conflicte. A continuació, us deixem una breu presentació i un seguit de QRs per tal que pugueu informar-vos adequadament:

Luigi Mangione (Towson, 1998) és un enginyer informàtic, científic de dades i creador de videojocs dels Estats Units acusat d'assassinar Brian Thompson, el conseller delegat de la companyia United Healthcare, el 4 de desembre de 2024 a Nova York.

L'agressió va generar als EUA un ampli debat sobre el sistema de salut privat del país i va convertir Mangione en una figura controvertida, considerada per alguns com un heroi popular.

“El novio de América”: por qué el fenómeno fan en torno a Luigi Mangione podría influir en su juicio por asesinato

de María Zuñil
eldiario.es
10/03/2025

El ‘enigma’ de Luigi Mangione

de Sebastiaan Faber
La Marea
14/12/2024

Mangione se declara “no culpable” del crimen que le ha convertido en mito

de Francesc Peirón
La Vanguardia
25/04/2025

Quién es Luigi Mangione, el joven de 26 años acusado del asesinato del director de la mayor aseguradora de salud privada de EE.UU.

de Madeline Halpert
BBC News
9/12/2024

LÈXIC RELACIONAT AMB L'ESPECTACLE

CONVENCIÓ

En teatre, la *convenció* és el conjunt d'accions, tècniques, pressupòsits ideològics i estètics, explícits o implícits, que des de la interpretació, la dramaturgia o la direcció s'empren per crear l'obra de teatre. Permet establir una comunicació entre l'artista i el públic. És un contracte entre l'obra i el públic, segons el qual l'artista compon i porta a escena la seva obra segons normes conegudes i acceptades pel segon.

Diem que hi ha tres tipus de convencions. La *convenció general* és el pacte teatral, aquell segons el qual el públic pren per real allò que veu en escena, tot i saber que és ficció. És la base del teatre. La *convenció específica* és aquella pròpia d'un gènere o una forma específica, comuna en totes les obres del seu gènere o estil i coneguda i esperada pel públic, com per exemple la quarta paret, els aparts al públic o soliloquis que els altres personatges no poden sentir, posar-se a cantar en un musical, la presència del cor en el teatre grec, la caracterització dels personatges a la Commedia dell'Arte, etc. I finalment hi ha la *convenció particular*, que és la que es crea durant una obra de teatre particular. Per exemple, a *Manifest Mangione*, una convenció particular seria la recreació d'una pistola amb la mà.

Les convencions són indispensables pel funcionament teatral i totes les obres de teatre les fan servir. La utilització abusiva de les convencions pot portar a un cansament del públic i fer que ja no esperi res de l'acció, per això cal plantejar posades en escena que trenquin les convencions, tant les específiques del gènere com les particulars de cada obra de teatre. D'aquesta manera, a *Manifest Mangione*, la convenció que les pistoles es creen amb la mà es trenca quan, en un moment determinat, entra una pistola de veritat.

COR

El *cor* és un terme comú en música i teatre. Des de l'època grega, entenem per cor un grup homogeni de ballarins, cantants i/o rapsodes que prenen la paraula col·lectivament per comentar l'acció. Per tant, podem dir que es tracta d'un grup format per forces no individualitzades que representen interessos morals o polítics superiors.

La funció del cor, des del seus orígens, ha estat molt diversa. En té una de distanciadora, és com un jutge que comenta l'acció. Com un espectador idealitzat, talla l'acció per analitzar-la de manera racional. Com un narrador omniscient, expressa el discurs profund de l'autor i passa del cas particular al general perquè l'obra deixi de ser trivial.

També expressa sentiments, o representa la ideologia de la comunitat, els poders unificats i sense debats interns, i pot afavorir, facilitar o servir de pretext per frenar o incitar l'acció els personatges.

A l'espectacle *Manifest Mangione*, hi ha diversos moments en què el grup d'intèrprets abandonen els personatges per unir-se en una entitat comú que actua com a cor. Aquest recurs els permet crear un discurs per representar la veu d'un col·lectiu, un diàleg o un discurs reivindicador. Per tal que el cor funcioni de manera coordinada, sovint s'utilitzen coreografies i ritmes que alhora permeten generar efectes onírics i distanciadors.

DENY, DEFENSE, DEPOSE

A l'escenari del crim de Brian Thompson van trobar tres casquets de bala disparats i tres sense disparar. Tenien gravades les paraules *Deny*, *Defense*, *Depose*, un missatge en clau que els investigadors van haver de desxifrar per identificar i detenir l'assassí.

Deny és negar, *Defend* defensar i *Depose* depositar. Aquestes tres paraules s'utilitzen habitualment per denunciar la cobdícia de les empreses d'assegurances als EUA, a les quals s'acusa de fer tot el possible per endarrerir o evitar complir amb els pagaments pels seus assegurats. Primer deneguen els pagaments, després es defensen als jutjats i finalment obliguen als pacients a fer una declaració jurada (deposició) en la qual han de presentar els seus símptomes amb els advocats de les asseguradores.

HEROI

Un *heroi* o una *heroïna* és la persona que sobresurt de la mitjana per les seves característiques morals, normalment relacionades amb la valentia, i que representa una sèrie de virtuts com la prudència, la força, la templança o la justícia. La figura de l'heroi va mutant al llarg de la història evocant la norma social de cada època.

L'origen de la figura de l'heroi es troba en la mitologia grega. L'heroi no era cap déu, però era capaç de fer prodigis o activitats fora de l'abast humà ordinari. Els grecs distingien entre déus, herois i humans. Més tard, la novel·la va néixer sota el signe artúric, portador de l'amor cortès i de cavalleria medieval. Al segle xx seran els estudis de Hollywood qui perpetuarà el model heroic en l'imaginari col·lectiu, que respon sempre a un concepte viril i adrenalínic de l'home ideal. En paraules del filòsof Carl Jung, "l'heroi representa un tipus ideal de vida viril". La força, l'esperit de superació, el control del poder, la glòria o el sacrifici són temes heroics que han penetrat en la narrativa *mainstream*.

En un sentit més ampli, també es considera heroi la persona que salva altres persones d'un perill greu, convertint-ho en un fet noticiable o mediàtic. Durant el règim comunista, a Alemanya i a la URSS s'anomenava *heroi del treball* a qui mostrava una molt especial dedicació o productivitat laboral. I en el món contemporani, es tendeix a confondre, sovint per motius propagandístics, polítics o sentimentals, els herois amb les víctimes (els herois de l'11/S, els herois supervivents dels camps de concentració, etc.), o simplement amb les persones famoses. En general, es tendeix a associar la figura de l'heroi amb algú exemplar, que serveix de referent, de model a seguir, en la mesura que abandera la justícia i busca la consecució d'un món millor. Aquest és el cas de Luigi Mangione, que després de la detenció, en poques hores va esdevenir per a molts un heroi. De la víctima, en canvi, Brian Thomson, pràcticament ningú ja no en parla.

JUSTÍCIA

La *justícia* és un principi que vol garantir que tothom rebi un tracte equitatiu, que se'n respectin els drets, i que les decisions es prenguin de manera imparcial. És a dir, que el que és correcte o adequat s'apliqui igual per a tothom, evitant privilegis o discriminacions injustificades.

Podem entendre la justícia en tres dimensions: la *distributiva*, que fa referència a com una societat reparteix els recursos, les oportunitats i els beneficis perquè tothom tingui el necessari per viure dignament; la *procedimental*, que se centra en com es prenen les decisions i en la importància que els processos siguin transparents, imparcials i participatius; i la *restaurativa*, que aborda com reparar un dany quan algú ha perjudicat algú altre, posant el focus en restaurar relacions, assumir responsabilitats i trobar solucions reparadores més enllà del càstig.

Prendre's la justícia pel propi compte pot néixer d'una percepció de buit o d'urgència col·lectiva. En el cas Mangione, aquest impuls adopta la forma d'una intervenció que ell creu necessària per protegir un ordre social. Un gest que deixa oberta la pregunta sobre si és lícit o no que l'acció d'un legítimi l'acció en nom de tots.

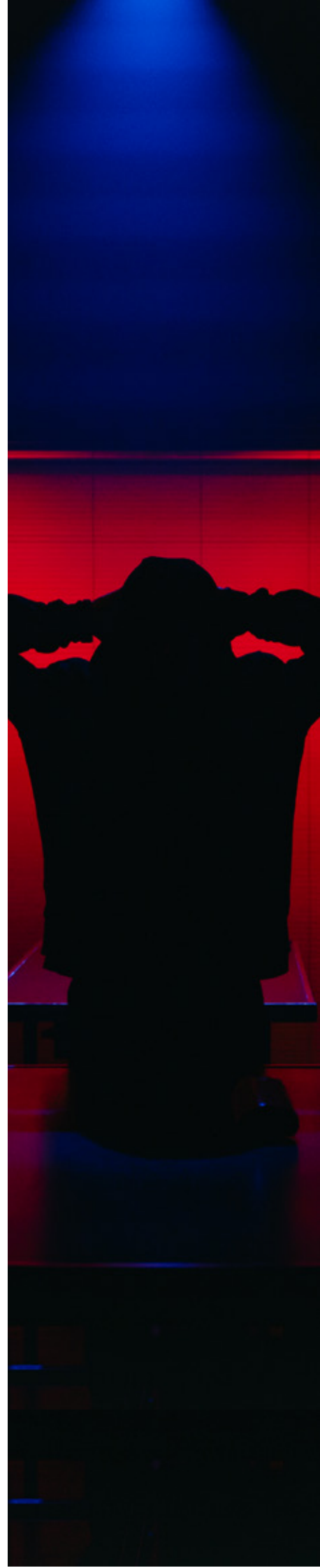
MANIFEST

Quan van detenir Luigi Mangione, portava a sobre un breu manifest manuscrit de 262 paraules en el qual es confessava autor en solitari del crim i, sobretot, exposava les causes de l'assassinat. Aquest manifest, el va publicar íntegrament Ken Klippenstein, un periodista independent, i apareix a l'obra.

Un *manifest* és una declaració pública de principis i d'intencions, ja sigui de naturalesa política o artística, que pot ser d'un individu, un grup, un partit polític o un govern.

Normalment promou una idea nova, amb accions per dur a terme els canvis que l'autor o autora creu que s'han de fer. Pot criticar una situació actual, però també anunciar l'adveniment d'un nou moviment o, fins i tot, d'una nova era. Sovint és de naturalesa política, social o artística; de vegades també pot ser revolucionari, i també pot representar simplement la posició d'un individu.

Alguns dels manifestos històricament més coneguts són: el *Manifest del Futurisme* de Filippo Tommaso Marinetti (1909), el *Manifest del Surrealisme* d'André Breton (1924), i el *Manifest del Partit Comunista* de Karl Marx i Friedrich Engels (1848).

OPINIÓ PÚBLICA

Manifest Mangione parteix d'un cas real per reflexionar sobre els nous mecanismes que determinen la construcció de la opinió pública. L'*opinió pública* és el conjunt de creences, discursos i sentir dominant de la majoria de la població d'una societat sobre un tema d'interès general. És a dir, l'opinió que té la majoria de la societat respecte d'una qüestió.

L'opinió pública és un tema que interessa molt a la política i acostuma a anar de la mà dels mitjans de comunicació, ja que la seva sobirania depèn de la voluntat popular. Per això dediquen molt d'esforç a mesurar i entendre l'opinió pública, és a dir, a saber què pensa i sent la població.

L'opinió pública ha existit des de l'Antiguitat, encara que no sempre la ciutadania ha tingut el dret d'expressar l'opinió. A l'Antiga Grècia, per exemple, l'opinió pública es restringia als homes lliures i grecs, i en les monarquies absolutistes les classes dominants controlaven l'Estat i no tenien cap intenció de consultar la població, mentre l'Església s'encarregava del control social. El concepte modern d'opinió pública neix amb el liberalisme i el desenvolupament de la burgesia i el capitalisme, tot i que no es va estendre a tota la població fins a la industrialització, quan la conducció de la societat depenia de convèncer les majories.

S'ha de tenir en compte que l'opinió pública és canviant i susceptible de ser influenciada pels mitjans de comunicació, i que pot expressar-se a través de mitjans institucionals com el vot, d'accions de força com les vagues i manifestacions, o d'instàncies col·lectives com publicacions, assemblees o les xarxes socials.

PODER

Tenir *poder* és tenir l'habilitat i els mitjans de fer alguna cosa. Sovint relacionem el poder amb el fet de tenir diners, amb la solvència.

El poder és també la capacitat d'influir o de determinar el que passa, una força que circula entre persones i estructures, de vegades de manera desigual.

Entre caps i becaris, o entre els diferents estrats socials, el poder es manifesta en forma d'autoritat, dependència o reconeixement. Pot ser tan visible com un càrrec o tan subtil com una mirada despectiva.

A l'obra, aquesta dinàmica es veu en petits gestos i relacions: la presentadora que tracta malament la seva ajudant, el policia que imposa la seva autoritat sobre la becària, la dona de classe mitjana que no rep atenció mèdica en un moment crític o la junta de l'empresa d'assegurances que rep la imposició d'un nou cap. Aquestes situacions mostren com el poder pot ser desigual i com les decisions i els gestos dels uns afecten directament la vida dels altres, per obrir la reflexió sobre qui té el dret d'actuar i sobre els límits de la seva influència.

QUARTA PARET

A l'espectacle *Manifest Mangione*, els intèrprets representen uns personatges que no són ells i unes escenes de ficció, però en alguns moments, tot i que continuen interpretant un personatge, es dirigeixen directament al públic fent comentaris i, fins i tot, demanant alguna participació puntual per part del públic. Quan fan això, diem que trenquen la quarta paret.

La *quarta paret* és la paret imaginària que hi ha entre els intèrprets i el públic. Es tracta d'una convenció teatral que es va posar de moda als segles XVIII i XIX, especialment amb el Naturalisme (moviment artístic que representa la realitat fidelment, sense cap estilització o embelliment). Aleshores s'acostumava a presentar un decorat interior realista que deixava al descobert l'espai de l'arc del prosceni, per on el públic (disposat a la italiana) podia observar els personatges protegits dins d'un món íntim. Als espectacles on es fa servir la quarta paret, els actors i les actius han d'interpretar els seus papers tot ignorant la presència del públic, que alhora es converteix en un espectador passiu, aliè a l'acció que es desenvolupa a escena.

Actualment, la quarta paret no va lligada al concepte a la italiana, sinó que a cada proposta s'usa independentment de la disposició del públic. Quan trenquem la quarta paret interpel·lem el públic directament, fent-lo partícip de l'acció, la interacció o la reflexió que proposa l'espectacle.

SISTEMA SANITARI

Un *sistema sanitari* és un conjunt d'estructures organitzatives, centres de serveis i activitats que pertanyen al sector públic i/o privat que tenen la finalitat d'atendre les necessitats de salut de la població.

Els diferents sistemes de salut existents venen determinats pel model polític, la propietat dels recursos sanitaris, el finançament del sistema, l'estructura social de la població, etc.

La prestació d'assistència sanitària en la majoria de països de la CEE forma part d'un sistema de seguretat social: un sistema general de prestacions de caire públic que té l'objectiu de garantir el màxim benestar social a la població.

Als Estats Units, cap ciutadà compta amb una assegurança mèdica de caràcter públic abans dels 65 anys. Per aquest motiu, cadascú ha d'escollir entre les diferents assegurances que proporcionen les companyies privades. Tal com s'explicita a en el text de l'obra: "els EUA tenen el sistema sanitari més car del món i ocupen el número 42 en esperança de vida. UHC (United Healthcare) és l'empresa més gran del país, darrera d'Apple, Google i Walmart".

ENTREVISTA A CAROL LÓPEZ

Com neix la idea de treballar a partir del cas Luigi Mangione?

Quan em van fer la proposta, el cas Mangione era molt recent i em va impressionar la fascinació que despertava. Vaig pensar que era un bon tema per treballar. Encara no teníem dates de les funcions. Un any més tard, estrenarem un dia abans del primer aniversari dels fets.

L'espectacle no se centra en el personatge de Mangione, sinó en tot el que l'envolta.

Això és una ficció basada en fets reals. Se centra en l'acte de Mangione, però només l'expliquen personatges secundaris. I es posa l'accent en la violència. No només la violència de disparar un arma, també la violència diària. Tothom pateix algun tipus de violència cada dia.

Hi ha algun tipus de posicionament dins del muntatge?

Sempre intento no jutjar i que sigui l'espectador qui en tregui les seves conclusions, però com que aquesta ficció la narren diversos personatges, hi ha opinions diverses. Però en la dramaturgia no es fa cap judici ni es dicta cap sentència, encara que m'agradaria que es generés debat postfunció.

Luigi Mangione és present a escena?

Com a personatge protagonista, no. I això ho tenia clar abans de començar. Està massa present i definit en l'imaginari col·lectiu. Però quan el necessitem per narrar alguna part del relat, un dels actors es posa una dessuadora negra i representa Mangione. També la dessuadora negra es converteix en símbol de reivindicació.

A partir de quins fets reals has construït l'espectacle?

M'he fixat molt en els petits detalls, els que no ocupen el titular però que ajuden a explicar la història. Gairebé sempre són els més interessants: què menjava Luigi el dia que el van detenir al McDonald's, la mare de Mangione denunciant la seva desaparició en una comissaria de San Francisco, el policia que el va poder identificar a partir dels arxius de desapareguts... I també hem fabulat molt. A favor sempre de la fantasia.

Quin paper hi juguen l'escenografia i el vestuari?

Havia de ser un espai i un vestuari versàtil que ens permetés canvis ràpids i no ens obligués a fer transicions impossibles. Però també havien de representar diferents mons i diversos personatges. Amb el Jose Novoa i la Lucia Romero hem plantejat l'escenografia i vestuari a partir de l'imaginari d'oficina. Un món que ens permet obrir diferents espais: un despatx de directius, una redacció d'un diari, una comissaria de policia... Taules i cadires de despatx i tothom amb vestit jaqueta.

Com ha estat el procés de creació de l'obra?

De la manera habitual quan faig creació. A partir d'un tema, invento una història i uns personatges. Arribo a l'assaig amb una idea de com explicar-la, del to general de la funció i vaig construint-la a la sala d'assaig. El text i la posada en escena van de la mà.

Com ha estat treballar amb aquest equip artístic?

Ha estat un plaer. El procés ha fluït des del primer dia, tot ha estat molt fàcil. Anava sortint, anàvem generant, i tot era molt natural. S'han entregat del tot a la causa. Han estat uns còmplices del relat meravellosos.

PROPOSTES DE TREBALL

ENS FEM PREGUNTES

A continuació, us proposem algunes preguntes que us poden anar bé per reflexionar sobre l'espectacle. Teniu informació al glossari i a l'entrevista que us pot ajudar a raonar les respostes. Us proposem alguna reflexió col·lectiva a l'entorn de l'obra i dels temes que tracta. Les preguntes també us poden donar idees per crear propostes d'exercicis.

SOBRE LA DRAMATÚRGIA

- El cas Mangione és un cas real. Creus que té sentit portar-lo al teatre? Per què?
- La dramatúrgia està escrita utilitzant una convenció, és a dir, que malgrat que hi hagi canvis de rols o moments diferents, a l'obra hi podem reconèixer i seguir alguns personatges i les seves històries. Quan al final es trenca aquesta convenció i els actors es diuen pels seus noms reals, quin efecte creus que es vol generar? Per què s'ha escrit aquest trencament?
- Malgrat ser presents al llarg de tot l'espectacle tant la pistola com a objecte com l'acció de disparar com a gest, no s'emet cap so realista ni surten acompanyades de l'espèctec d'un tret fins al final. Per què diries que ho han decidit fer així?
- Per construir aquesta peça s'han escollit diferents recursos dramatúrgics, que hi apareixen en forma de monòlegs, diàlegs, fragments dits a l'uníson i, fins i tot, textos cantats o rapejats. Per què creus que s'ha optat per aquesta estructura tant diversa? Quin efecte genera?

SOBRE LA POSADA EN ESCENA

- L'escenografia de l'espectacle és molt simple: quatre taules, vuit cadires i dues rengleres de persianes i cortines. T'has fixat en els recursos que fan servir per transformar els espais?
- A la peça, s'hi representen espais realistes i espais onírics i imaginats. Com es diferencien aquests dos tipus de registres? Quins recursos escènics es fan servir?
- T'ha semblat adequat el vestuari dels intèrprets? Per què penses que s'ha decidit que tots els personatges portin vestit jaqueta d'home?
- Recordes algun dels temes musicals que surten a l'espectacle? Quin són? Per què creus que els han escollit?
- Quins personatges has vist a l'espectacle? Quin recursos utilitzen per representar-los tots sent només vuit intèrprets en escena?

SOBRE LA TEVA EXPERIÈNCIA PERSONAL

- Què és per a tu la justícia? Creus que és lícit prendre's la justícia pel propi compte?
- Què en penses, de Luigi Mangione? És un heroi o un delinqüent? Et sembla perillós que un personatge així esdevingui un heroi mediàtic?
- Què estaries disposat/a a fer per defensar una causa?
- Què és el més agosarat que has fet mai per defensar algú o alguna cosa?
- Penses que la llei i la justícia són la mateixa cosa?
- Davant d'una situació d'abús de poder, et rebel·laries o aguantaries per arribar a accedir al teu objectiu desitjat?

RECORDEM L'ESPECTACLE

A continuació, us proposem un seguit d'exercicis a partir del record que ens queda de l'espectacle:

- Penseu si hi ha alguna imatge, acció, sensació o moment concret de l'espectacle que recordeu de manera especial, que us hagi quedat gravat. Feu una reflexió sobre allò que us hagi impactat més. Per què creieu que ha estat tan significatiu per a vosaltres?
- Quin d'aquests adjectius penseu que defineix millor *Manifest Mangione*? *Necessari, complicat, actual, reflexiu*. Busqueu deu adjectius que segons vosaltres defineixin l'espectacle.
- Què diríeu que vol explicar o provocar *Manifest Mangione*? Poseu-ho en comú i, després, discutiu si creieu que ha assolit el seu objectiu. Feu una relació dels elements que han facilitat o dificultat entendre el sentit de l'espectacle.

FEM-NE LA CRÍTICA

A partir de tota la reflexió que has fet sobre l'obra, et proposem que ara et posis en el paper del crític teatral i facis la teva pròpia crítica escrita de l'espectacle *Manifest Mangione*. Et deixem una reflexió sobre què és i com es fa una crítica teatral, que et pot ajudar:

- Una crítica de teatre és una opinió argumentada i documentada. .
- Fer la crítica és explicar per què t'ha agradat o no l'obra de teatre que has vist i fer-ho amb:
 - els elements escènics que conflueixen en una producció
 - l'experiència que tens com a espectador/a de teatre
 - el coneixement que tinguis dels artistes que han fet l'obra i la seva trajectòria
 - el coneixement que tinguis de l'autor/a que ha escrit l'obra
 - la valoració que fas de l'objectiu que hi ha darrera la proposta de direcció del muntatge
 - el tema que tracta i la seva relació amb el nostre món actual
 - el gènere teatral (comèdia, tragèdia, drama, documental, etc.) i si aconsegueix els seus objectius (fa riure si és una comèdia?)
 - valorar-lo en el seu context. No és el mateix criticar un espectacle de grans dimensions, amb molt de pressupost i un equip artístic reconegut, que un muntatge fet en una sala petita, amb pocs diners i artistes que comencen.
- Un muntatge teatral –com qualsevol altra manifestació artística– és un acte de llibertat. Una llibertat practicada per compartir amb tu una idea, una emoció, una denúncia, una creença. En una crítica has de valorar si allò que volia comunicar l'obra t'ha arribat o no, si per a tu ho ha aconseguit o no.
- Ho has d'explicar valorant tot allò que has vist a l'escenari: el text, l'actuació dels intèrprets, l'escenografia, la il·luminació, el so o la música, el vestuari, els objectes... Tot contribueix a entendre allò que l'espectacle ha volgut compartir amb el públic. Sempre hi ha un per què, en un espectacle, i s'ha de tenir en compte a l'hora de fer-ne la crítica.
- Una crítica és molt millor si es fa amb les pròpies paraules, amb el món, les aficions i els gustos que té qui l'escriu. Cal que se la faci seva i la defensi amb bons arguments, tant si és a favor com en contra de l'espectacle. De fet, quan no t'ha agradat gens l'espectacle, s'ha d'explicar encara millor.